

δότε μας τούς ρουκαβίδες πρὶν τινάζωμε τὰ κῶλα,
πέρτε τοῦτο, πέρτ' ἔκείνη, πέρτα μας και τῆς ἀρμάδας,
πέρτε τὰ κάστρα τῆς Πριβίτζης βομβαρδίζουσι ἰδομαδες,
πέρτε και τὴν Θεσσαλία, πέρτε και τὴν ἔρημν Κρήτην,
κ' ἔνα δώστε μας μονάχα, τὸν ντροβὰ τοῦ Γκραββαρίτην.

Φ.—Χαίρ' Ἑλλάς περιλημένη, και χωρὶς σκοτούρα κ' ἔν-
τόνισε χρεπὲ τραγοῦδι... [νοση
ἔργων τὰ μπαρμπετιζῶσι κ' ἤλθαν τὰ μεγάλα γίνετα
τοῦ Μινιστροῦ τοῦ Σκουλούδη.

Τούτος λέγεται Μινιστρος γυμνασιόμειος και βιβρωάτος,
τούτος κίζει και Πρίσβυ τῆς Φραγκίης λιμοκοντόρο,
κ' ἀπόρῳ, βρὶ Περικλίτο, 'στὸ Ρωμάλικο τὸ κράτος
πὺς φουτρίνοι διπλωμάτης ὅποιος ἔχει υπάραμπα-ντόρο.

Χαίρ' Ἑλλάς περιλημένη, πούνοι τὸρα τόνισρ σου
νὰ σοῦ 'ρίξου κ' ἔνα φλυδι...

Χαίρ' Ἑλλάς περιλημένη, κ' ἔδεσσε τὸν γαίδρο σου
'μπρός στήν πόρτα τοῦ Σκουλούδη.

Π.—Τὸ θυμάσαι, τὸ θυμάσαι τὸ Ραλλάκι τὸ γοργό,
πὺς μας ἔδκαναν μεγάλο τῆς Αὐλῆς Πρωτοπυργό ;

Τὸ θυμάσαι στή Βουλή,
ποῦλιε τοῦ Ντιλιγιάννη
πὺς ἀγγίψε πολὺ
κ' ἔπανάστασι θὰ κάνη ;

Κι' ὅταν ἦλθ' ἐκ τῶν συνόρων
μὲ βροντὴν κεραυνόφορον,
τὸ θυμάσαι τί μας εἶπε : ... πὺς θὰ ὄσση κ' ἀπολοση
'Ἀρχηγούς κ' Ἐπιτελάρχας αἰθωρὶ θ' ἀνακαλίσση.

—Μὰ ἔφημῶσε μὲ μίρα, Περικλίτο κουραηδόνι,
'Ἀρχηγούς κ' Ἐπιτελάρχας ἰθιδικὸς τοῦ εὐγνωμόνι,
τὸν Μουσσὸν κ' ἰγὼ καλίσσε τὴν μητέρα Μνημοσύνη
μὰ τὸς Τουρκομάχους, πὺς ζεχοῦνι τὸς σουαριδεις,
πὺς δι παραλαθόντες τὴν κοινήν εὐγνωμοσύνην
ἔβαν πάλι τὰ πακιά των, πῆραν και τὸς τετζερίδες,
'ἔργων ἐκ τῶν Φαρσάλων μὲ ταχυτερον φυγὴν
πρὸς τοῦ Δομοκοῦ τὴν γῆν,
πὺς λόγους ὅπως πάντα σεβαρὰς και μουσικίης
τῶν τρανῶν πολιτικίης.

Ἰκινώθη κ' ἡ Λαμία κ' ἰκινώθη κ' ἡ Φθιώτις
εὐγνωμόνι τὸς φυγάδες καιε φρίγων πατριώτης.

τὸ θυμάσαι, τὸ θυμάσαι τὸ Ραλλάκι τὸ φουρκό,
πὺς κατάρει κ' ἰμῖνα νικητήρια νὰ κρῶζω ;
τὰ σγιάδα και τούτου παραδέρνω και τυρβαζω
εἰ παραξένο δὲν εἶναι νὰ τὸν ὄση κ' αὐτὸν μὲ βάζω.

Ἰνταξί, μαρὶ σαλῆρη και περιτμήματα τῆς μοίρας,
ὄλους τούτους τὸς σωτήρας,
κ' ἂν σοῦ μίρη λίγη γνώσις
θὰ τὸ ὄση και θὰ τὸ νοιάσση
πὺς δὲν ἔχεις ντιπ μεγαλό
και πὺς εἶσ' ἔμπρός των νένο...
πὺς μὲ κάνει νὰ γελῶ
κ' ὁ ξανθὸς ρεπουμπλικανός.

Ἰμὲ σκίψης, Περικλίτα, μὲ γανέμι πρὸ καιροῦ
μεγαλό τὸ σαστισμένο τοῦ κρατίου μὲ τὸ στείρο,
κ' ὁ κῆκνος ὁ σκούρος μισοπάστου τρομαροῦ
πὺς οἱ μὲν ἡμίρα σκούρος κάταστρο μαγιέρο.

—Ἐιρήν' ἦμῖν, βρὶ Φασουλιῆ, νὰ λείψουν κόπων κόποι,
κ' ταξιδιώτης Βασιλῆς νὰ πῆρ' στήν Εὐρώπη,

και τὸς φιλάτους συγγίνοις ἰκαί νὰ συναντήση
κ' ἔκ μέρους τοῦ κ' ἔκ μέρους μας νὰ τὸς εὐχαριστήση
δι' ὄλα τὰ συγγινικά και προσφιλή μωράλια,
πὺς ἔτων Ρωμῶν τῶν συγγινῶν ἔσπασαν τὰ κεφάλια.

Ἐιρήν' ἦμῖν, βρὶ Φασουλιῆ,
νὰ παύσουν πόλεμοι πῆρλι,
τὴν πρῆτην τὴν γαλήνην τοῦ νὰ πάρη κάθε ὄρομος,
νὰ μὴν ἀκούμι τὸν Ἐτιμ και νὰ μῆς πιάνη τρῶμος
κ' εὐκόλοισ νὰ γίνεσαι χωρὶς νὰ πῆρη καθάρισια,
νὰ οὐβουσι κόσμοο και στρατοφρονηματα μετάρια,
ν' ἀρχίωσι τὰ γλῆντια μας, τὰ ζῦκια, τὸς χορούς,
κοιλὰδα νὰ μὴ βλέπωμιν ὄλοφουμῶν και θρήνων,
κ' ἔυτε νὰ τρέψη, Φασουλιῆ, κινδύνους σεβαρούς
ἡ πολυφιλότης ζωῆ παιδιῶν ριφοκινόντων,
νὰ φακελώησι μούτσουνα τοῦ κάθε φαμφαρόνου,
νὰ τρέψηξ ἔξω ὄτους ἀγροῦς γιὰ βροδία και γιὰ χόρτα,
νὰ λθῆ κ' ὁ δεζογινητος Διάδοχος τοῦ Θρώου
και νὰ μὴ φύγη μουστικά κ' ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα,

φερὰ νὰ κάνουσι ἡ ψυχαίς
και νὰ πετοῦν ὄτῆς ἔξοχαίς,
και παπαρόναις κόβωντας μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν
νὰ μὴν ξεχάνησι τὴν σολὴ τὸν Γαριβαλιδῶν,
μὲ τῆς εἰρήνης τὸς καρποῦς εὐδαίμων νὰ γλεντῆξ,
νὰ λησομήσσησι τὸν Μπιαρὲ και τὸς Ἐθελοντάς,
'στὸν Φαληρία νὰ στρωθῆς κ' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
γιὰ Σκαφιδάκι νὰ μὴ λῆς, μηδὲ γιὰ Σαλαῶρα,
μὲ τὸ ἦψηλό τοῦ σάν και πρὶν νὰ ὄση τὸν Καλησπέρη,
ποῦ διαρῖσθ' Ἐισαγγελιεύς τοῦ Γαριβαλιδῶ τῶρα,
και πάλι τῆς ἀρίδης μας φερὰ νὰ τῆς τετσώσωμε,
τοῦς σβέκρους τῶν Πλαταζιανῶν γαλόγια νὰ φορτώσωμε,
ἡ Νοσοκόμεις τοῦ σειβτα νὰ κλεινοῦν τῆς πληγαίς,
νὰ διαλύσουσι τὴν Βουλήν, νὰ κάνωμι ἔκλογαίς,
και νὰ ξανάλθη λιγερὸς ὁ γέρο Μπαναπάρτης

και τῶν πολέμων μαρτυς
μὲ κάταστρο γαροφάλο μῆς ὄστην κομπότρυπα τοῦ
κ' ὄλοι μας ν' ἀλαζαῶσις ἀζήτω τοῦ Στρατηλάτου,
νὰ τὸν ζυπῶ σιγὰ σιγὰ μὲ διακογιάρη λύρα
και σὺ κοντὰ μου, Φασουλιῆ, τὸν ταμπουρὰ νὰ παίξης,
και μοναχὰ ν' ἀφήσωσι τὴν Δυτικὴ τὴν Μοίρα
νὰ βομβαρδίζη κάποτι τὰ κάστρα τῆς Πριβίτζης.
Και τώρα μῆς ὄτὰ πούπουλα χρῶσις εἰρήνης γίρνω
κ' ἀρχίωσι τὸ ρουχαλιτὸ και πάλι δὲν οἱ δέρνω.

Ὁ τρομαροῦς Ἐτὲμ Πασσὰς κ' ὁ Φασουλιῆς, Ρωμῶνς γλωσσὰς.

Ὁ Φασουλιῆς, μακρῦτατον ζουρλομῶνδουκιν φέρων
και σπῆνην ματ' ἀστέρων,
φαντάζεται πὺς ὁ Πασσὰς τὸν κυνηγῆ κατόπιν
και τρέχει τρέχει ἡ γρήγορος καθὼς τὴν Ἀντιλόπην,
κ' ἰκαί πὺς τρέχει περγελῆ
τὸν Στρατηγὸ τὸν Τουρκαλά.

Φ.— Δὲν μὲ πιάνει, δὲν μὲ πιάνει,
κ' ἄδικα τρεχάλικαις κῆναις.
Κύτταξί με πὺς σοῦ φύγω και μὴν τρέψηξ τοῦ κακοῦ,
και κανεῖς ἀς μὴ νομῖση
πὺς μὲ οἱ θὰ πολεμήση
τὸ κλεινὸν Ἐπιτελίον τῶν Στρατῶν τοῦ Δομοκοῦ.

Ἰπογώρησις γινναία κ' ἄληθῶς στρατηγιή...
πῆρ' στή Λέρισσα, δὲν βρῖσκεις στρατιώτην και τὰ γανέμι,
πῆρ' ὄτὰ Φαρσάλε κατόπιν, δὲν τοῦς βρῖσκεις μὴ ἰκαί,
και σασιζεις, κακομοίρη, και δὲν ξίρεις τί νὰ κάνηξ.

Κι' αν μ' αυτά τὰ σχιδιά των κατακτήσης τὰς Ἀθήνας,
δὲν μὰς μέλει, δὲν μὰς μέλει... ὁ Ζητήσαμεν εὐθύνας.

Ἐμπρός, τὸ βῆμα μας ταχῶς,
ἔμπρός, Ἐπίμ ἀγαπητέ,
καὶ θὰ σοῦ γίν' ὑποδοχὴ,
ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχῆς ποτέ.

Θὰ ὄης τῆς δόξαις τῆς πολλαῖς
καὶ τὰ τεμένη τὰ πολλὰ,
καὶ θὰ τὰ βλέπης καὶ θὰ λῆς:
εἰςκίτρ, Γκιούρη μπουνταλά.»

Θὰ ὄης σπαθῆτος τοῦ χοροῦ,
ποῦ τρῶν χαράμι τὸ ψῆμι,
Μητροπόλις καὶ Βλασσαροῦ
θὰ γίνῃ Τούρκικο Τζαμί.

Κάθε μεγάλο θηλυκὸ
θὰ βάλῃ Τούρκως φερτζέ,
θὰ ὄης μὲ φῆσι Τουρκικὸ
τὸν καθ' ἴσημο τζουτζέ.

Ἐμπρός σου εἶναι Προεστοί
θὰ προσκυνῶν γονατιστοί,
κι' ἰμῖν θὰ μὲ ὄης φῆσα,
καὶ θὰ σοῦ λῆω Γαλλισί:
εἰ πασοί πασοί, μὸν εἰρή Πασσά.»

Πάφει, Τούρκο, τὸ κινῆτι, γύρνα πίσω στὴν Τουρκιά,
καὶ μὲ τοὺς Ἐπιτελόχας δὲν θ' ἔλλῃς τσερκεμά.»

Θέματες καὶ οὐ πῶς τότε ἑστῶν Ἀγώνων τὰς ἡμέρας
ἐπερίστανεν τοῦ δρόμου τὸ τρισίνδοξον τὸ γέρας,
κι' εἰς αὐτὸ καὶ μόνον πάλιν θ' ἄρκεσθόμεν, Στρατηγέ,
κι' εἰδοποίησε γιὰ τοῦτο τὸν Σουλτεῖνο τὸν Γεγέ.

Φύγε φύγε, Στρατηλάτη, πρὶν τοῦ κόσμου γίνης χλεῖτη,
καὶ σὶ σκόσωμε κι' ἰμῖς
οἱ πτερόποδες δρομῆις,
ποῦ τὸ σφρίγγος τοῦ πολέμου ἄτὰ ποδάρια μας κατέθη.

Ἐστῆς φυγῆς τοὺς Στρατηγούς
ἔωστε δάφνινα κλωνάρια,
καὶ μὰς ἔκταναν λαγούς
λεονταρισία παλληκάρια,
ποῦ καὶ τώρα τὸν Σουλτεῖνοκ νὰ τοὺς δώσουν Ἀρχηγό,
καὶ θὰ ὄης τί νίκη τότε κι' ἀπὸ μῖνε τὸν λαγὸ.

Μ' ἓνα κράνος ἑστὸ κεφάλι καὶ πολέμου φορεσιὰ
φεύγω φεύγω καὶ σ' ἀρίνω σὲ μὴν ἄρ' ἀπαλτισιά.
Πὰς δρομῆς γοργὸς ἄς σπύση
κι' αἶμα στέλα νὰ μὴ ρεῖσθ,
μόνον ἀρθῶνος κι' ἀδρός
τρίχει τῆς φυγῆς ἰδρώς.

Φεύγω φεύγω μ' ἓνα κι' ἔλλον τῆς φυγῆλας Στρατηγόν,
κι' ἂν μὲ βλέπης μὲ μανθῶν καὶ μὲ σπάθην ἑστὸ πλευρὸ μού,
μὰ κατάλαβε πῶς εἶναι κι' ὁ τίλοῦμενος Ἄγων
μὲ συνέχια καὶ τέλος τοῦ Μαραθωνεῖου δρόμου.

